

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Qvaestio LXX. De iniustitia ex parte testis in testificando.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

illa exceptio non refertur ad mortem ex fame aut siti, sed ad partem aliquid huiusmodi dispensationem. Inquit enim, Sicut sub uentilum eis esset, ne fame, aut siti morerentur, aut aliquod huiusmodi dispensationem, nisi secundum ordinem iustitiae parerentur. Vbi patet quod exceptio illa, nisi secundum ordinem iustitiae, non conuenit cum illo uerbo, morentur, sed cum illo uerbo, parerentur. Secundo dicitur, & melius, concedendo, quod exceptio ad totum refertur, quia de simili, dispensatio passionis licet a seipso loquitur excipiendo, dum dicitur, Aut aliquod huiusmodi dispensationem, nisi secundum ordinem iustitiae parerentur. Vbi patet, quod exceptio ordinem iustitiae, quando patitur, quod dispensationem simili, non ex fame, uel siti. Dicendum ergo est, quod quia tota illa iustitia se extendit ad similitudinem super articulo, seu casu necessitatis, in quo hostes, republicae, uel excommunicati committuntur, ut patet ex eo, quod ita incipit. Si tamen immineret necessitas, ne nauis decideret, esset eis subueniendum, &c. ideo exceptio intelligenda est, quod fiat a debito subueniendi, & non a potestate subueniendi damnato ad patiendum secundum iustitiam ordinem huiusmodi dispensationem: ita quod sententia est, quod licet necessitas deficiente naturae imminens in hoste republicae, aut excommunicato, obliget nos ad subueniendum illis, ne fame, aut siti moriantur, aut simile dispensationem parerentur: non tenentur tamen ad huiusmodi subuentionem, si secundum iustitiam ordinem haec parerentur. cum qua doctrina patet stare, quod licet possimus damnatis ad mortem, & huiusmodi dispensationem pati, ministrare necessitatem uitae.

non confidit. Leuis etiam animi esse uidetur, ut semper non permaneat in eo, quod semel approbavit: & ideo rationabiliter denegatur subsidium appellacionis a iudicibus arbitrarijs, qui non habent potestatem, nisi ex consensu iustitiam. Sed potestas iudicis ordinarij non dependet ex consensu illius, qui eius iudicio subditur, sed ex autoritate Regis & Principis, qui eum instituit. Et ideo contra eius iniustitiam grauen lex tribuit appellacionis subsidium: ita quod etiam si sit simul ordinarij, & arbitrarij iudex, potest ab eo appellari: quia uidetur ordinaria potestas concessio fuisse, quod arbitrer eligeretur: nec debet ad defectum imputari eius, qui consensit in eum sicut in arbitrum, non ut in eum, quem princeps iudicem ordinarij dedit.

AD TERTIUM dicendum, quod aequitas iuris ita subuenit uni parti, quod altera non grauetur. Et ideo tempus decem dierum concessit ad appellandum, quod sufficiens aestimauit ad deliberandum, an expediat appellare. Si uero non esset determinatum tempus, in quo appellare liceret, semper certitudo iudicij remaneret in suspensio, & ita pars altera dannificaretur. Ideo autem non est concessum, ut tertio aliquis appelleret super eodem, quia non est probabile totiens iudices a recto iudicio declinare.

ARTICVLVS III. Vtrum liceat damnato ad mortem se defendere, si possit.

AD QVARTVM sic procedit. Videtur, quod liceat damnato ad mortem se defendere, si possit. Illud enim ad quod natura inclinatur, semper est licitum, quasi de iure naturali existens: sed natura inclinatio est ad resistendum corruptentibus non solum in hominibus, & animalibus, sed etiam in insensibilibus rebus. ergo licet reo condemnato resistere, si potest, ne tradatur in mortem.

¶ Praeterea. Sicut aliquis sententiam mortis contra se latam subterfugit resistendo ita et fugiendo: sed licitum esse uidetur, quod aliquis se a morte per fugam liberet, secundum illud Eccl. 9. Longe esto ab homine potestate habente occidendi, & non uiuificandi. ergo etiam licitum est reo resistere.

¶ Praeterea. Prover. 24. dicitur. Erue eos, qui ducuntur ad mortem: & eos, qui trahuntur ad interitum,

liberare nec esses: sed plus tenetur aliquis sibi, quam alteri. ergo licitum est quod aliquis condemnatus, seipsum defendat, ne in mortem tradatur.

SED CONTRA est, quod dicit Apostolus Ro. 13. Qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit, & ipse sibi damnationem acquirit: sed condemnatus, se defendendo, potestati resistit quantum ad hoc, in quo est diuinitus instituta ad vindictam malefactorum, ad laudem uero bonorum. ergo peccat se defendendo.

RESPON. Dicendum, quod aliquis damnatur ad mortem dupliciter. Vno modo iuste, & sic non licet condemnato se defendere. Licet enim, non est iudicium resistente impugnat: unde relinquitur, quod ex parte eius sit bellum iniustum, unde indubitanter peccat. Alio modo condemnatur aliquis iniuste, & tale iudicium simile est uolentiae latronibus, secundum illud Ezech. 22. Principes eius in medio illius quasi lupi rapientes praedam ad effundendum sanguinem. Et ideo sicut licet resistere latronibus, ita licet resistere in tali casu malis principibus, nisi forte propter scandalum uitandum, cum ex hoc aliquid grauis turbatio timeretur.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod ideo homini data est ratio, ut ea, ad quae natura inclinatur, non passim, sed secundum rationis ordinem exequatur. Et ideo non qualibet defensio sui est licita, sed solum quae fit cum debito moderamine.

AD SECUNDVM dicendum, quod nullus ita condemnatur, quod ipse sibi inferat mortem, sed quod ipse mortem patitur: & ideo non tenetur facere id, unde mors sequatur, quod est manere in loco, unde ducatur ad mortem. Tenetur tamen non resistere agenti, qui patitur, quod iustum est eum pati. Sicut etiam si aliquis sit condemnatus, ut fame moriatur, non peccat, si cibum sibi occulte ministratum sumat: quia non sumere, esset seipsum occidere.

AD TERTIUM dicendum, quod per illud dictum sapientis, non inducitur aliquis ad liberandum alium a morte contra ordinem iustitiae: unde nec seipsum contra iustitiam resistendo, aliquis debet liberare a morte.

QVAESTIO LXX.

De iustitia pertinente ad personam testis, in quatuor articulos diuisa.

Super Quaestione Septuagesima Articulum primum.

DEINDE considerandum est de iustitia pertinente ad personam testis.

Et circa hoc quaeruntur quatuor.

- ¶ Primo, Vtrum homo teneatur ad testimonium ferendum.
- ¶ Secundo, Vtrum duorum, uel trium testimonium sufficiat.
- ¶ Tertio, Vtrum alicuius testimonium repellatur absque eius culpa.
- ¶ Quarto, Vtrum perhibere falsum testimonium sit peccatum mortale.

ARTICVLVS PRIMVS. Vtrum homo teneatur ad testimonium ferendum.

AD PRIMUM sic proceditur. Videtur, quod homo non teneatur ad testimonium

IN art. primo quaestiois septuagesimae, nota in corpore articuli doctrinam super peris datam, in hoc scilicet, quod infamia de uno crimine non dat ius iudici inquirendi de aliis eisdem uiri criminibus occultis, & sine infamia de illis, firmari ex praesenti doctrina, cum litera dicit, quod si a iudice exigatur testimonium in aliis, pura, in occultis, & de quibus infamia non praesens, non tenetur ad testificandum subditus, de quo loquitur. Par autem, aut maior est ratio de reo, quia contingit occultius esse sibi proprium crimen, de quo interrogaretur, quam

Infra. art. 9. ad tertium, quam

Sunt etiam quaedam, quae est simpliciter possent referri quantum in notitia no-

ex precepto superioris, q̄a serua- re fidem est de iure naturali. Nihil autem potest precipi homini con- tra id, quod est de iure naturali.

AD TERTIVM dicendum, q̄ operari, & cooperari ad occisionem hominis non competit mi- nistris altaris, ut supra dictum ē: & ideo secundum iuris ordinem compelli non possunt ad ferendū testimonium in causa sanguinis.

ARTICVLVS II. Vtrum sufficiat duorum, uel trium testimonium.

AD SECVNDVM sic procedi- tur. Videtur, quod nō suffi- ciat duorum, uel trium testimo- nium. Iudicium enim certitudi- nem requirit: sed nō habetur cer- titudo ueritatis per dictū duo- rum testimonium legitur enim, Reg. 21. quod Naboth ad dictum duo- rum testimonium falso condemnatus est. ergo duorum, uel trium testi- monium non sufficit.

2 Præf. Testimonium ad hoc, quod sit credible, debet esse con- cors: sed plerumque duorum, uel trium testimonium in aliquo di- scordat. ergo nō est efficac ad ue- ritatem in iudicio probandam.

3 Præf. * 2. q. 9. dicitur, Præf. nō damnetur, nisi septuaginta duobus testibus: prebyter autem Cardinalis nisi quadraginta qua- tuor testibus non deponatur: dia- conus Cardinalis urbis Romæ ni- si in uiginti octo testibus non cō- demnabitur: subdiaconus, acol- ytus, exorcista, lector, ostiarius, ni- si cum septem testibus non con- demnabitur: sed magis est pericu- losum peccatum eius, qui in ma- iori dignitate constitutus est, & ita minus est tolerandum: ergo nec in aliorum condemnatione sufficit duorum, uel trium testi- monium.

SED CONTRA est, quod dicitur Deutero. 17. In ore duorum, uel trium testimonium peribit, qui inter- ficietur. Et infra 19. In ore duo- rum, uel trium testimonium stabit om- ne uerbum.

RESPONDEO. Dicendum, quod secundum Philoso. in pri- mo * Ethicorum. Certitudo nō est similiter querenda in omni materia. In actibus enim huma- nis, super quibus constituuntur iudicia, & exiguntur testi- monia, non potest haberi certitudo demonstratiua, eo quod sunt circa contingentia, & uaria- bilia. Et ideo sufficit probabilis certitudo, quæ ut in pluribus ue-

ritatem attingat, & sic in pauco- ribus a ueritate deficiat. Est autē probabile, quod magis ueritatem contineat dictum multorum, quàm dictum unius. Et ideo cū reus sit unus qui negat: sed multi testes afferunt idem cum actore, rationabiliter institutum est de iure diuino, & humano, quod di- cto testimonio stet. Omnis autem multitudo in tribus comprehen- ditur, scilicet principio, medio, & fine. Unde secundum Philoso. in 1. * de celo. Omne totum in tri- bus ponitur. Ternarius quidem constituitur afferentium, cum duo testes conueniunt cum actore. Et ideo requiritur binarius testium uel ad maiorem certitudinem, ut sit ternarius, in qui est multitudo perfecta in ipsis testibus. Unde & Ecclesiast. quarto dicitur. Funiculus triplex difficile rumpitur. * Auguſt. autem super illud Ioan. 8. Duorum hominum testimo- nium uerū est, dicit quod in hoc est trinitas secundum mysterium com mendata, in qua est perpetua similitas ueritatis.

AD PRIMUM ergo dicendū, quod quantacunque multitudo testium determinetur, posset quā- doque testimonium esse iniquū, cum scriptum sit Exod. 23. Non sequaris turbam ad faciendum malum. Nec tamen quia non potest in talibus infallibilis certitudo haberi, debet negligi cer- titudo, quæ probabiliter haberi potest per duos, uel p- tres testes, ut * dictum est.

AD SECVNDVM Dicendum, q̄ discordia testium in aliquibus principalibus circumstantiis, quæ uariāt substantiam facti, puta, i tempore, uel in loco, uel in personis, de quib. principaliter agit, au fert efficaciam testimonii, quia si discordant in talibus, uidetur sin- gulares esse in suis testimoniis, & de diuersis loqui, puta, si unus dicat hoc factum esse tali tempore, uel loco, alius alio tempore, uel loco, non uidentur de eodem facto loqui. Non tamen præiudicatur testi- monio, si unus dicat se non recordari, & alius asse- rat determinatum tempus, uel locum. Et si in talibus omnino discordauerint testes actoris, & rei, si sint aequales numero, & pares dignitate, statim pro reo: quia facilius dēt esse iudex ad absoluendum, q̄ ad condemnandum, nisi forte in causis fauorabilis, si- cut est causa libertatis, & huiusmodi. Si uerō testes eiusdem partis dissenserint, debet iudex ex motu sui animi percipere cui parti sit standum uel ex nūme- ro testium, uel ex dignitate eorum, uel ex fauorabi- litate cause, uel ex conditione negotii, & dīctorū.

Multo autem magis testimonium unius repellitur, si sibi ipsi aliquis diffideat interrogatus de uisū, & scientia, non autem si diffideat interrogatus de opi- nione, & fama, quia potest secundum diuersa uisa, & audita diuersimode motus esse ad respondendū. Si uerō sit discordia testimonii in aliquibus circum- stantiis non pertinentibus ad substantiam facti, pu- ta, si tempus fuerit nubilosum, uel serenum, uel si domus fuerit picta, aut non, aut aliquid huiusmo- di talis discordia non præiudicat testimonio, quia homines non consueuerunt circa talia multum foli-

seruantie fauorem, tolerabile uideatur, ut hac probabilitas sufficiat ad certitudinem inter eos, qui morantur sunt mundo: Quia tamen reus nō potest ad huiusmodi sententiam tolerandam cogi, deberet ex huiusmodi iudiciis p- tormenta, religiosa tamen, ueritas exqui- ri, ut sententia non fe- ratur, nisi contra con- fessum, uel confitenti, iuxta sacros canones 2. q. 1. Nos in quem- quam.

In responsione ad tertium nota duo. Primum est, de fan- citate debita Roma- ne Ecclesie: Cardina- libus, quæ utinam tā ta esse, ut nullam tā quam esse, in scanda- lum Ecclesie. Secun- dum est contra lātra- tes, quod malus Car- dinalis non puniatur, quia, si periculosius est derogare in opi- nione hominum di- gnitati, & autoritati Romane ecclesie cō- demnando Cardina- lem, quam tolerare il- lum sine scandalo.

AD PRIMUM ergo dicendū, quod quantacunque multitudo testium determinetur, posset quā- doque testimonium esse iniquū, cum scriptum sit Exod. 23. Non sequaris turbam ad faciendum malum. Nec tamen quia non potest in talibus infallibilis certitudo haberi, debet negligi cer- titudo, quæ probabiliter haberi potest per duos, uel p- tres testes, ut * dictum est.

Multo autem magis testimonium unius repellitur, si sibi ipsi aliquis diffideat interrogatus de uisū, & scientia, non autem si diffideat interrogatus de opi- nione, & fama, quia potest secundum diuersa uisa, & audita diuersimode motus esse ad respondendū. Si uerō sit discordia testimonii in aliquibus circum- stantiis non pertinentibus ad substantiam facti, pu- ta, si tempus fuerit nubilosum, uel serenum, uel si domus fuerit picta, aut non, aut aliquid huiusmo- di talis discordia non præiudicat testimonio, quia homines non consueuerunt circa talia multum foli-

Tract. 36. in Ioan. in ult. pagina ante h. to. 9.

In corp. art.

citari, unde facile a memoria elabuntur. Quin- immo aliqua discordia in talibus facit testimo- nium credibilis, ut Chryso. dicit super Matt. quia si in omnibus concordaret, etiam in minimis uide- rentur ex condicto eundem sermonem proferre: quod tamen prudentiae iudicis relinquitur discernendu.

AD TERTIVM dicendum, quod illud locum hēt specialiter in episcopis, presbyteris, diaconis, & cleri- cis ecclesiae Romanae, propter eius dignitatē: & hoc triplici ratione. Primo quidem, quia in ea tales insti- tuti debent, quorum sanctitati plus credatur quā mul- tis testibus. Secundo, quia homines, qui habent de aliis iudicare, saepe propter iustitiam multos aduer- sarios habent: unde non est passim credendum testi- bus contra eos, nisi magna multitudo conveniat. Tertio, quia ex condemnatione alicuius eorum de- rogaretur in opinione hominum dignitati illius Ec- clesiae, & auctoritati, quod est periculosius, quā in ea to- lerare aliquem peccatorem: nisi sit valde publicū, & manifestum, de quo graue scandalum oriretur.

Homil. 7. paulo post princi. inci- pit haec ho- mil. Opor- tuerat non quidem, ro- mo 1.

¶ Super quast. septen- gesime articulum tertium.

IN artic. 3. multa de conditionibus tes- tium in aliquibus causis vel casibus esse dicenda, nisi iuris- tibus haec relinquen- da essent a me. quia non suscepi omnes in iure, sed in moralib' scribendi.

¶ In responsione ad tertium, habes quod supra dictum est de declinando in bonā uel malam opinionē proximi quod ad actum iudicis, uel quod ad actum cautele. Pau- per. n. non iudicatur malus, sed cauetur ab illo, ne sit malus men- tiendo propter pau- pertatem &c.

¶ In responsione ad tertium, habes quod supra dictum est de declinando in bonā uel malam opinionē proximi quod ad actum iudicis, uel quod ad actum cautele. Pau- per. n. non iudicatur malus, sed cauetur ab illo, ne sit malus men- tiendo propter pau- pertatem &c.

¶ 3 Præt. Ad ea, quae sunt de necessitate salutis, nul- lus redditur non idoneus, nisi propter peccatum: sed testificari ueritatem est de necessitate salutis, ut su- pra dictum est. ergo nullus debet excludi a testifi- cando, nisi propter culpam.

SED CONTRA est, quod Grego. dicit, & ha- betur secunda quast. 4. Qui a seruis suis accusatus est Episcopus, sciendum est, quod minime audiri de- buerunt.

RESPON. Dicendum, quod testimonium sicut dictum est, non habet infallibilem certitudinem: sed probabilē: & ideo quicquid est, quod probabilitatē afferat in contrariū, reddit testimoniu inefficax. Red- ditur autē probabile, quod aliquis in ueritate testificāda non sit firmus, quandoque quidē propter culpam, sicut infideles, & infames: item illi qui publico crimi- ne rei sunt, qui nec accusare possunt: quādoque autē absque culpa, & hoc ē uel ex defectu rōnis, sicut pa- tet in pueris, amētibus, & mulieribus. uel ex affectu, sicut patet de inimicis, & personis coniunctis, & do- mesticis: uel etiam ex exteriori conditione, sicut sūt pauperes, serui, & illi, quibus imperari potest, de qui- bus probabile est, quod de facili possunt iduci ad tes- timonium ferendum contra ueritatem. Et sic patet,

Art. 3. huius quast.

Greg. in re- gistro lib. 11. ca. 54. a me- dio. Et habe- tur 2. q. 4. c. Presal.

Art. 3. huius quast.

ARTICVLVS IIII.

¶ Vtrum falsum testimonium sit absque eius culpa repellendum.

AD TERTIVM sic proceditur. H Videitur, quod alicuius testi- monium non sit repellendū nisi propter culpam. Quibusdam. n. in pānam infligitur, quod ad testi- monium non admittantur, sicut patet in his, qui infamia notātur: sed pāna non est inferenda nisi p culpa. ergo uidetur quod nullius testimonium debeat repelli, nisi propter culpam.

¶ 2 Præt. De quolibet presumen- dum est bonum, nisi appareat cō- trarium: sed ad bonitatem homi- nis pertinet, quod uerū testimo- nium dicat: cum ergo non possit constare de contrario, nisi pro- pter aliquam culpam, uidetur quod nullius testimonium debeat repelli, nisi p culpam.

¶ 3 Præt. Ad ea, quae sunt de necessitate salutis, nul- lus redditur non idoneus, nisi propter peccatum: sed testificari ueritatem est de necessitate salutis, ut su- pra dictum est. ergo nullus debet excludi a testifi- cando, nisi propter culpam.

SED CONTRA est, quod Grego. dicit, & ha- betur secunda quast. 4. Qui a seruis suis accusatus est Episcopus, sciendum est, quod minime audiri de- buerunt.

RESPON. Dicendum, quod testimonium sicut dictum est, non habet infallibilem certitudinem: sed probabilē: & ideo quicquid est, quod probabilitatē afferat in contrariū, reddit testimoniu inefficax. Red- ditur autē probabile, quod aliquis in ueritate testificāda non sit firmus, quandoque quidē propter culpam, sicut infideles, & infames: item illi qui publico crimi- ne rei sunt, qui nec accusare possunt: quādoque autē absque culpa, & hoc ē uel ex defectu rōnis, sicut pa- tet in pueris, amētibus, & mulieribus. uel ex affectu, sicut patet de inimicis, & personis coniunctis, & do- mesticis: uel etiam ex exteriori conditione, sicut sūt pauperes, serui, & illi, quibus imperari potest, de qui- bus probabile est, quod de facili possunt iduci ad tes- timonium ferendum contra ueritatem. Et sic patet,

quod testimoniu alicuius repellitur pāna, & absque culpa.

AD PRIMVM ergo dicendū, quod a testimonio, magis pertinet ad cauetur moni uirandi, quā ad pānam in iudicando.

AD SECVDVM Dicendum, quod deponen- dum est bonum, nisi appareat cō- trarium: modo non uerget in periculum alicuius est adhibenda cautela, ut non de- credatur, secundum illud 1. Ioan. 4. Nōli omni spiritui.

AD TERTIVM Dicendum, quod testi- monium falsum non est peccatum mortale sine iuris. Vnde nihil prohibet, alicuius testimonio ferendo, si non repētur iura.

ARTICVLVS IIII.

¶ Vtrum falsum testimonium semper sit peccatum mortale.

AD QVATVM sic procedit. Vbi, quod falsum testimo- nium non semper sit peccatum mortale. Contingit. n. aliquem falsum testimoniu ferre ex igno- rantia facti: sed talis ignorantia excusata peccato mortali: ergo testimonium falsum nō semper est peccatum mortale.

¶ 2 Præt. Mendacium, quod ali- cui prodest, & nulli nocet, est offi- ciosum, quod non est peccatum mortale: sed quandoque in falso testimonio est tale mendacium: puta, cum aliquis falsum perhibet, ut aliquē a morte liberet uel ab iniusta sententia, quae intentatur per aliquos falsos testes, uel p iudicis peruersitatē. ergo tale fal- sum testimonium non est pecca- tum mortale.

¶ 3 Præt. Iuramentum a teste re- quiritur, ut timeat peccare mor- taliter peierando. hoc autē non esset necessarium, si ipsū falsum testimonium esset peccatū mor- tale: ergo falsum testimonium nō semper est peccatum mortale.

SED CONTRA est, quod dicitur Pro. 12. Falsus testis non erit impunitus.

RESPONDEO. Dicendum, quod falsum testimoniu hēt triplicē deformitatē. Vno modo ex pū- rio, quia testes non admittuntur, nisi iurati: & ex hoc sepe est peccatū mortale. Alio modo, ex uoluntate iniustitiae, & hoc modo ē peccatū mortale in suo genere, sicut & quilibet iniustitia. Et iō in pcepto decalogi sub hac forma interdicit falsum testimoniu, cū dicitur Exo. 20. Non lo- queris contra proximum tuum falsum testimonium. Non. n. con- tra aliquem facit, qui eum ab iniu- ria faciendi impedit, sed solum qui ei suā iniustitiā tollit. Tertio, ex ip- sa falsitate, secundum quod omne

tie. & memora corrigat actum suum, ideo debet quilibet in tali ca...

mendacium est peccatum, & ex hoc non habet falsum testimonium...

AD PRIMVM ergo dicendum, qd in testimonio ferendo non de...

AD SECUNDVM dicendum, qd iniustum iudicium, non est iudicium...

AD TERTIVM dicendum, qd hoies maxime abhorret peccata, quae...

Impossibile est namq; & non intelligibile, qd non sententia sit...

Ad hoc dicitur, qd aliter in pure moralibus utitur nominibus iudic...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

A iniustitia continetur, tunc continet errorem intolerabilem, & apud iustitiam...

sunt contra Deum, quasi gravissima, inter quae est periurium, non autem...

De iniustitia que fit in iudicio ex parte advocatorum, in quatuor articulis distincta.

OSTEA considerandum est de iniustitia, quae fit in iudicio ex parte advocatorum.

ET CIRCA hoc quaeruntur quatuor. Primo, Vtrum advocatus teneatur praestare patrocinium...

Secundo, Vtrum aliqui debeant arceri ab officio advocati.

Tertio, Vtrum advocatus peccet, iniustam causam defendendo.

Quarto, Vtrum peccet pecuniam accipiendo pro suo patrocinio.

Grina haec sacris canonibus decernentibus, qd iniusta sententia sit...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...

Ad hoc dicitur, qd aliter iurista utuntur illis. Et propterea acci...